Sedlec

Kraj: Jihočeský
Okres: České Budějovice
Správní obvod: České Budějovice
GPS souřadnice: 49.072826N, 14.286505E
Nadmořská výška: 397 m n. m.
První pís. zmínka: 1394 (630 let)
Počet obyvatel: 524
PSČ: 373 47
Adresa URL: www.sedlec.cz/

Historie obce Sedlec

Spolehlivý písemný doklad pochází z roku 1394. Patrně už za blahé paměti Otce vlasti, Karla IV., ale zcela bezpečně za jeho syna, Václava IV. , počet vesnic v českém království rozmnožil Sedlec. Jméno dostala osada zřejmě od slova sielo, sedlo, sídlo, prostě místo, kde sídlí lidé. Ti tu však žili už dříve, mnohem dříve, než v období vrcholné gotiky, kdy se na zdejší tvrzi usadili první známí zemané, bratři Albrecht a Mstich ze Sedlce.
V okolí dnešní vesnice přebývali praobyvatelé už před 250 000 roky. Tvrzení o zdejším osídlení opíráme o nálezy nástrojů, samozřejmě kamenných. Paleolitický člověk je totiž z jiného materiálu, snad ještě z kosti a parohů, vyrábět neuměl, a byl rád, když si pouhým otloukáním pazourku zhotovil pěstní klín, nějaké škrabadlo, vrták či šídlo. Vzácné nálezy patři k prvním dokladům o nejstarším výskytu člověka v jižních Čechách.Náhoda tomu přála, že při odvodňovacích pracích objevil Jan Caletka z Češňovic i pravěké sídliště. Leželo asi dvě stě metrů na západ od obce a znalci zařadili nálezy do pozdní doby halštatské (asi z let 750 až 450 před naším letopočtem), laténské (z přelomu letopočtu), mladší doby římské (2. až 4. století našeho letopočtu) a mladší doby hradištní (11. až 12. století).
Odborníci prozkoumali většinu z třiadvaceti pravěkých objektů, včetně dvanácti obytných chat o rozměrech šest krát čtyři metry, které byly částečně zapuštěny do skalnatého podloží. Kromě zbytků starých stavení našli zde pracovníci plzeňské expozitury Archeologického ústavu ČSAV zlomky keramických nádob, včetně importovaných z římských kolonií, sklo, zbytek kostěného hřebene a strusku, neklamný důkaz, že tu tavili železo. To vše opravňuje považovat sídliště za první svého druhu v Budějovické kotlině a zachycení půdorysů chatek také za unikátní.
Z hlubin dávných časů se pak vynořuje až konec 14. století, onen památný rok 1394, neklamně určující "zrození" naší vesnice. Po sourozencích Albrechtovi a Mstichovi, kteří se první psali ze Sedlce, se pak v držení tvrze majitelé střídali. Byl jim i stoupenec husitského hnul Jan Řitka ze Sedlce, svého času pán nad Prachaticemi. O pozdější vrchnosti se dočítáme, že se psala jako "Sedlečtí od Dubu."V polovině 16. století koupil tvrz a dvůr, včetně sladovny a pivovaru vladař rožmberského dominia Vilém. Rok po připojení k libějovickému panství, 1564, však tvrz přestala sloužit svému účelu a věrní poddaní ji na rozkaz krumlovského regenta Krčína jistě s potěšením zbořili. Po bitvě na Bílé hoře byl panstvím podarován velitel císařského vojska generál Buquoy a jeho posledními vlastníky se do roku 1848 stali Schwarzenberkové.
Sluší se připomenout, že Sedlec patřil do svazku devíti odbojných vesnic, které vedly spor o užívání 434 jiter 1310 čtverečních sáhů (přibližně 245 hektarů) Vladislavských blat. Podstatou svoru s

hlubockým pánem, Adamem z Hradce, však byly sirotčí peníze. Za to, že poddaní sedláci obdělávali mezi Zbudovem a Plástovicemi nepříliš úrodnou, kyselou a podmáčenou půdu, obdrželi od krále Vladislava zvláštní práva. Samospráva sirotčích peněz patřila mezi svobody.
Adam sedláky a ti zase jeho obviňovali ze zpronevěry. Sedláci se bránili, houfovali a protestovali. Dovolávali se i samotného císaře Rudolfa II. Marně.
Rebélie vyvrcholila několika popravami. Mezi na hrdle ztrestanými buřiči byl v dubnu 1581 i zbudovský rychtář, který se stal lidovým hrdinou. Známá pověst o "Kubatovi, který dal hlavu za Blata" vznikla však mnohem později. Oblíbená písnička, či původně "selská dumka jihočeská" z pera zbudovského rodáka, kněze řádu křižovnického Jana Dvořáka, až v roce 1904. U příležitosti odhalení Kubatova pomníku.Život v Sedlci ovlivnilo dlouhé područí na panském dvoru. Většina pozemků totiž patřila vrchnosti. Zatímco v sousedních vesnicích dědili a rodinné grunty rozmnožovati velcí sedláci, v Sedlci hospodařili v mnohem skromnějších podmínkách. O to víc, jistě i díky příhodné poloze při císařské silnici z Budějovic do Vodňan, se tu dařilo drobným řemeslníkům a vůbec živnostníkům. Obchod přilákal do obce i židovské rodiny. V období mezi světovými válkami čítala jejich kolonie více než dvacet dětí a dospělých. Téměř všichni skončili svou životní pouť v nacistických koncentračních táborech.
Po osvobození ruskou armádou v květnu 1945 nastává v obci nový, mírový život.